

Okresní soud v Ústí nad Orlicí

562 17

e-Lectum, s. r. o.
Dušní 8/11
110 00 Praha 1

VÁŠ DOPIS ZNAČKY

NAŠE ZNAČKA
51 Si 330/2017

VYŘIZUJE
Jan Gregar

ÚSTÍ NAD ORLICÍ
25.10.2017

Věc: **Žádost o poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb.**

Na základě Vaší žádosti ze dne 19.1.02017 Vám v příloze zasílám Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích č.j. 18Co 486/2016-500 ze dne 3.4.2017 (v právní moci dnem 30.5.2017).

Bc. Jan Gregar, v.r.
ředitel správy soudu

Příloha: rozsudek

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Miloše Zdražila a soudců JUDr. Aleny Pokorné a JUDr. Víta Pejška ve věci žalobce **Jaroslava Felgra**, nar. [redacted] zastoupeného JUDr. Lenkou Vincencovou, advokátkou se sídlem ve Vysokém Mýtě, Javornického 138, proti žalovanému **FPOS, a.s.**, IČ 27546098, se sídlem Ústí nad Orlicí, Třebovská 111, zastoupeného JUDr. Miloslavem Tuzarem, advokátem se sídlem Rychnov nad Kněžnou, Palackého 108, o zaplacení 2.160.000,- Kč s přísl., k odvolání žalobce i žalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Ústí nad Orlicí ze dne 26.8.2016, č.j. 9 C 51/2007-450, ve znění opravného a doplňujícího usnesení k výroku IV. ze dne 10.4.2017 č.j. 18 Co 486/2017-499, **t a k t o :**

- I. Rozsudek okresního soudu se ve výrocích I. a II. **p o t v r z u j e .**
- II. Rozsudek okresního soudu se ve výroku III. mění tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před okresním soudem.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.
- IV. Žalovaný je povinen nahradit České republice na účet Okresního soudu v Ústí nad Orlicí náklady státu, a to částkou 17.889,- Kč do tří dnů od

právní moci tohoto rozsudku. České republice se právo na náhradu 17.889,- Kč nepřiznává.

O d ů v o d n ě n í :

Okresní soud shora označeným rozsudkem uložil žalovanému zaplatit žalobci 53.460,80 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku (výrok I.), do částky 954.046,20 Kč návrh zamítl (výrok II.) a žalobci uložil zaplatit žalovanému na náhradě nákladů řízení 528.670,70 Kč k rukám právního zástupce žalovaného do 3 dnů od právní moci rozsudku (výrok III.).

V odůvodnění rozsudku okresní soud uvedl, že žalobou doručenou soudu dne 21.2.2007 se žalobce domáhal vydání rozhodnutí, kterým by soud žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobci částku 2.160.000,- Kč se smluvními pokutami vždy ve výši 12 % ročně, a to z částky 540.000,- Kč od 1.1.2004 do zaplacení, z částky 540.000,- Kč od 1.1.2005 do zaplacení, z částky 540.000,- Kč od 1.1.2006 do zaplacení a konečně z částky 540.000,- Kč od 1.1.2007 do zaplacení. Žalobu odůvodnil tím, že mezi účastníky byla uzavřena dne 1.3.1998 smlouva o nájmu, jejímž předmětem byl nájem určených movitých věcí za sjednané roční nájemné 540.000,- Kč. Splatnost nájemného byla smluvně stanovena na 31.12. příslušného kalendářního roku a trvání smlouvy stanoveno dobou určitou do 1.3.2013. Smlouva pak obsahuje ujednání o smluvní pokutě ve výši 12 % ročně pro případ opoždění platby. Když žalovaný žalobci na nájemném za dobu trvání nájmu od 1.1.2003 do 31.12.2006 nic nezaplatil, a to ani přes urgence ze strany žalobce, domáhá se žalobce žalobou zaplacení dluhu na nájemném se sjednanou smluvní pokutou.

Žalovaný s žalobou nesouhlasil s odůvodněním, že nájemní smlouva nebyla účastníky uzavřena vážně, ale pouze na oko, byla antedatována a ve skutečnosti podepsána až někdy v roce 2002, což mohlo souviset se snahou žalobce vylepšit svou situaci ve snaze zabránit prohlášení konkurzu na svoji osobu. Dále je dle jeho názoru smlouva neplatná, když je v ní nedostatečně vymezen předmět nájmu. Výše nájemného je sjednána v rozporu s dobrými mravy, když s ohledem na trvání smlouvy v délce 15 let celková výše nájemného převyší pořizovací cenu předmětu nájmu a některé z pronajatých věcí nemají ani 15letou životnost. Dále poukázal na to, že žalobce není ve věci aktivně legitimován, když tu existuje druhá nájemní smlouva se stejným předmětem nájmu a tutéž věc nelze pronajmout zároveň dvakrát. V průběhu řízení pak vznesl žalovaný námitku promlčení ohledně všech uplatňovaných nároků.

Okresní soud rekapituloval dosavadní průběh řízení následovně.

Okresní soud výrokem I. rozsudku ze dne 22.1.2009 č. j. 9C 51/2007-102 uložil žalovanému zaplatit žalobci 1.620.000,- Kč s požadovanou smluvní pokutou, protože shledal smlouvu o nájmu mezi účastníky platnou. Žalobu o zaplacení 540.000 Kč s 12 % smluvní pokutou od 1.1.2004 do zaplacení výrokem II. rozsudku zamítl z důvodu promlčení, které žalovaný řádně

namítl. Tento výrok nabyt právní moci dne 11.3.2009. K odvolání žalovaného Krajský soud v Hradci Králové usnesením č.j. 19 Co 199/2009-150 ze dne 1.12.2009 rozsudek okresního soudu vyjma výroku II. zrušil a v tomto rozsahu věc vrátil okresnímu soudu k dalšímu řízení.

Okresní soud po doplnění dokazování rozsudkem ze dne 20.7.2012 č. j. 9C 51/2007-228 žalobu ve zbývajícím rozsahu zamítl. K odvolání žalobce Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 28.5.2013, č.j. 19 Co 640/2012-258, rozsudek v části výroku I., kterou byla zamítnuta žaloba o zaplacení 612.493,- Kč spolu s 12 % smluvní pokutou z částky 540.000,- Kč od 1. 1. 2005 do zaplacení, z částky 540.000 Kč od 1. 1. 2006 do zaplacení a z částky 540.000 Kč od 1. 1. 2007 do zaplacení, potvrdil. Ve zbývajících částí výroku I., kterou byla zamítnuta žaloba o zaplacení 1.007.507 Kč, a výroku II. a III. rozsudek okresního soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Okresní soud po doplnění dokazování rozsudkem ze dne 16.1.2014 č. j. 9C 51/2007-334 uložil žalovanému zaplatit žalobci 557.200,- Kč, ve zbývajících částí žalobu zamítl. K odvolání obou účastníků Krajský soud v Hradci Králové usnesením, č.j. 19 Co 116/2014-359, ze dne 24.9.2014 rozsudek okresního soudu zrušil a věc vrátil okresnímu soudu k dalšímu řízení.

Okresní soud měl z provedených důkazů zjištěno, že společnost IZOLMONT s.r.o. zakoupila od společnosti FPOS s.r.o. dvěma kupními smlouvami ze dne 10.11.1997 movité věci, jejichž seznam tvoří vždy přílohu smlouvy, za částky 547.060,- Kč a 861.020,- Kč. Smlouvou o nájmu z 1.3.1998, uzavřenou mezi žalobcem jako nájemcem a společností IZOLMONT s.r.o. jako majitelem, si pak tyto movité věci, tj. stroje a měřidla, s kterými podniká společnost FPOS – Kovovýroba s.r.o., pronajal žalobce na dobu od 1.3.1998 do 1.3.2013 za sjednané nájemné 1.000,- Kč ročně bez DPH, dále bylo ujednáno, že je oprávněn jako nájemce pronajaté věci dále pronajmout firmě FPOS – Kovovýroba s.r.o., přičemž ke smlouvě jsou připojeny čtyři listiny obsahující seznam pronajatých věcí, které byly přílohami obou kupních smluv ze dne 10.11.1997. Všechny tyto tři smlouvy shledal platnými ve smyslu vysloveného závazného názoru krajského soudu.

Dále byla uzavřena smlouva nájemní dle § 663 obč. zák., kterou si žalobce pronajal věci od společnosti IZOLMONT s.r.o. smlouvou z 1.3.1998 na 15 let. Odvolací soud dospěl k jednoznačnému závěru o neplatnosti smlouvy o nájmu, uzavřené mezi účastníky dne 1.3.1998, ve smyslu § 37 odst. 1 obč. zák. pro svoji neurčitost. Za této situace je žalobce proto aktivně legitimován domáhat se plnění za užívání těchto věcí po žalovaném z titulu bezdůvodného obohacení.

V řízení bylo prokázáno, že žalovaný převzal v roce 1998 do užívání tyto stroje: pila strojní pásová zn. Pilous, typ ARG 230 plus, soustruh hrotový universální S 32/1000, bruska rovinná, typ BPH 320 A, soustruh hrotový universální SV 18 RA, bruska hrotová universální 2 Ud/750 a bruska hrotová universální BUA 20. Tím přešla na žalovaného odpovědnost za jejich případnou ztrátu, zcizení a není rozhodné, zda žalovaný držel tu kterou věc ještě v roce 2005. Žalobci tedy náleží ekvivalent obvyklého nájemného i za užívání brusky rovinné, typ BPH 320 A, soustruhu hrotového universálního SV 18 RA, brusky hrotové universální 2 Ud/750 a brusky hrotové universální BUA 20, byť tyto věci byly dle tvrzení žalovaného

v letech 2000 – 2001 prodány či bruska hrotová sešrotována v roce 2003. S ohledem na stanovení výše obvyklého nájemného za období od 19.2.2005 do 31.12.2006 ve znaleckém posudku a jeho doplňku, shledal žalobu důvodnou co do částky 127.266,- Kč (při stanovení obvyklého nájemného u pily strojní pásové zn. Pilous, typ ARG 230 plus, soustruhu hrotového universálního S 32/1000 vzal soud v úvahu námitku žalovaného, která se týkala správné délky obvyklého nájmu ve výši 22,3 měsíců a nikoliv, jak uvedl znalec 23 měsíců, a obvyklý nájem přepočítal na správnou částku 11.864,- Kč namísto ve znaleckém posudku uvedených 12.236,- Kč a na správnou částku 41.010,- Kč namísto ve znaleckém posudku uvedených 42.297,- Kč).

Vzhledem k tomu, že žalovaný navrhl započtení třech pohledávek v celkové výši 73.805,20 Kč, které má vůči žalobci na základě smlouvy o postoupení pohledávek (Smlouva o postoupení pohledávky uzavřená dne 3.1.2014 mezi žalovaným jako postupitelem a žalovaným jako postupníkem ve výši 48.140,20 Kč, Smlouva o postoupení pohledávky uzavřená dne 2.1.2014 mezi žalovaným jako postupitelem a žalovaným jako postupníkem ve výši 9.255,- Kč, Smlouva o postoupení pohledávky uzavřená dne 3.1.2014 mezi STROJE-FELGR s.r.o. jako postupitelem a žalovaným jako postupníkem ve výši 16.410,- Kč), okresní soud postupoval dle § 1982 o.z. a § 1987 odst. 1 o.z. a důsledek započtení pohledávky žalovaného vůči pohledávce žalobce promítl do přísudku žalobci v daném řízení tak, že žalobu shledal důvodnou co do výše 53.460,80 Kč. Proto do této částky žalobě vyhověl, a co do částky 954.046,20 Kč žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Okresní soud pak uvedl, že nepřiznal České republice právo na náhradu nákladů řízení spočívající v nákladech za znalecký posudek a jeho doplněk a svědecké, neboť žalovaný měl v řízení neúspěch pouze ve velmi malé části, a žalobce byl od placení soudních poplatků osvobozen.

Okresní soud v odůvodnění rozsudku k procesnímu postupu vysvětlil, že zamítl návrh na slyšení znalce u jednání, neboť tento s ohledem na provedené dokazování a zejména obsah znaleckého posudku by byl nadbytečný. Rovněž zamítl z důvodu nadbytečnosti návrh žalovaného na vyžádání zprávy z finančního úřadu a faktur od znalce, které se týkaly prodeje hrotového soustruhu SV 18 RA, brusky 2 UD/750, brusky hrotové BUA 20 a rovinné vodorovné brusky BPH 320A, neboť znalec pro účely znaleckého stanovil cenu těchto strojů ve výši obvyklého nájemného a další dokazování ohledně stáří strojů, by stejně v dané věci, pokud se týká výše obvyklého nájemného, nepřineslo žádnou změnu. Rovněž neshledal důvodným návrh žalobce, aby byl žalovaný vyzván k předložení dokladů o prodeji jednotlivých věcí uvedených pod č. 49, 60, 67 a 68 a dokladu o zešrotování hrotové brusky uvedené pod č. 73, když tyto důkazy by na výši obvyklého nájemného stanoveným znalcem nic nezměnily.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o § 142/3 o.s.ř. a přiznal žalovanému, který měl v řízení neúspěch pouze ve velmi malé části, náklady řízení v celé výši, když rozhodnutí o výši plnění zčásti záviselo na znaleckém posudku. V daném případě žalobce původně požadoval 2.160.000,- Kč a uspěl do částky 53.460,80 Kč. Okresní soud přiznal žalobci na náhradu nákladů celkem částku 528.670,70 Kč, kterou v odůvodnění rozsudku podrobně specifikoval.

Proti rozsudku (po upřesnění do výroků II. a III.) podal včas odvolání žalobce. Namítal, že sodu měl postupovat dle pokynů odvolacího soudu v usnesení ze dne 24.9.2014. Znalecký posudek na hodnotu věcí byl vypracován, ale okresní soud měl zvážit, zda je možné vyjít pouze z jeho závěrů nebo zda mu tyto závěry v důsledku jejich nepřesnosti či neúplnosti pouze poslouží jako vodítko pro stanovení výše bezdůvodného obohacení podle § 136 o.s.ř. Přitom je třeba vycházet z toho, že při pronájmu trvajícím 15 let ztratí užívané věci v důsledku užívání zcela svou hodnotu, tudíž by se jejich majiteli mělo dostat alespoň ekvivalentu jejich pořizovací ceny. Okresní soud nic takového nezvažoval a vyšel jen ze závěrů znaleckého posudku. Namítal dále, že stroje měly být oceněny jako komplex strojů určených ke generálním opravám strojů a k výrobě složitých jednoúčelových strojů. I stroje, které byly označeny za amortizované, byly funkční a bylo je možno užívat a vrátit žalobci. Argument, že účetně odepsané stroje nemají žádnou hodnotu, není správný, neboť žalovaný bez oprávnění a souhlasu žalobce prodal některé stroje na Slovensko. Okresní soud měl jinak vyhodnotit výpovědi svědků a dle názoru žalobce všechny stroje uvedené na seznamu byly v dílně a lidé na nich pracovali. Znalec měl i v případě neztotožnění některých položek tyto věci ocenit. Považuje za nespravedlivé, aby za jejich užívání ničeho neobdržel a tyto stroje mu nebyly ani vráceny. Znalec měl být slyšen u jednání, aby se vyjádřil, proč neocení položky 49 a 76 a ostatních, na kterých svědci pracovali. Stejně tak neměl být zamítnut návrh na předložení dokladů o prodeji stroji žalovaným bez souhlasu a vědomí žalobce. To žalobce navrhoval proto, že žalovaný mohl prodat stroje za mnohem vyšší cenu než za cenu nájmu, a tak se na úkor žalobce ještě více obohatit. Žalobce se choval v rozporu s nájmem, který mu umožňoval stroje pouze užívat a ne zcizit. Soud se nevyrovnal se sdělením původnímu zástupci žalobce z 4.4.2008, podle něhož žalovaný chtěl zaplatit žalobci za užívání věcí, od kterých je odvozováno nájemné, částku 700.000,- Kč s tím, že tyto věci mu pak zůstanou. Za nesprávný měl i nákladový výrok, když rozhodnutí o výši plnění záviselo zčásti na znaleckém posudku. Neúspěch ve zbývající části předmětu plnění nezavinil, když tento vychází výlučně ze skutečnosti, že ostatní věci již byly dle závěrů znalce amortizovány. Dodal, že kdyby mu alespoň žalovaný věci vrátil nebo zůstaly na místě, nic by nepožadoval. Navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek ve výrocích II. a III. zrušil a věc vrátil okresnímu soudu k dalšímu řízení, případně sám o věci rozhodl.

Žalovaný, který napadl výrok I. rozsudku okresního soudu (a současně i závislé výroky) předně namítal nedostatek aktivní legitimace žalobce. Ze znaleckého posudku Ing. Bakeše dovozoval, že jeden ze strojů (vrtačka sloupová VS 32 B-B) nemohl být uveden v přílohách kupních smluv ze dne 10.11.1997, neboť v té době ještě neexistoval. Logickým závěrem z toho se podávajícím je, že kupní smlouvy z 10.11.1997 jsou zfalšovanými dokumenty a jejich důsledky nemohly nastat. IZOLMONT na základě těchto smluv vlastnictví nabýt nemohl, nemohl se stroji nakládat a ani je přenechat žalobci k užívání. Uváděl skutečnosti, dle kterých společnost FPOS s.r.o. (nemá nic společného se žalovaným) prodala IZOLMONT s.r.o. movité věci tvořící přílohu těchto kupních smluv v rozporu s ust. § 135 odst. 2 a 196 odst. 3 obch. zák., jak již namítl dne 5.5.2015. na okraj dodal, že se necítí být odpovědný za prodeje nebo vyřazení strojů realizované vlastníkem nebo domnělým vlastníkem, za nějž v předmětných dobách jednal žalobce, který byl zároveň jednatelem žalovaného. Navrhl změnu rozsudku a zamítnutí žaloby zcela.

V rámci vyjádření k odvolání žalovaného žalobce uvedl, že aktivní legitimace byla již řešena krajským soudem a skutečnosti uváděné žalovaným jsou irelevantní. Že stroje byly prodány, to tvrdil sám žalovaný.

Krajský soud z podnětu včas podaných a přípustných odvolání přezkoumal napadený rozsudek (§ 221, § 212a odst. 1 o.s.ř.). Toliko odvolání žalobce do vedlejšího výroku shledal opodstatněným, avšak z jiných než namítaných důvodů.

Odvolací soud již v usnesení z 1.12.2009, č.j. 19 Co 199/2009-150, shledal, že smlouva o nájmu nebytových prostor a věcí movitých ve znění předloženém okresnímu soudu (z 1.3.1998) není platným právním úkonem pro svou neurčitost. Současně odvolací soud zavázal okresní soud závazným právním názorem, dle něhož „prokáže-li se, že žalovaný nějaké věci přenechané žalobcem užíval bez právního důvodu, bude třeba právní vztahy mezi účastníky posoudit podle zásad o bezdůvodném obohacení, k němuž dochází mimo jiné plněním z právního úkonu neplatného (§ 451 odst. 2 obč. zák.). Prokáže-li žalobce, že po dobu, po kterou movité věci užíval, zaplatil žalovaný „sjednané nájemné“, a to byť jen po jeho omezené období, nebude vyloučeno, že tato částka může představovat ekvivalent bezdůvodného obohacení“. O závěru o neplatnosti žalobcem předložené nájemní smlouvy, z níž dovozoval svůj žalobní požadavek, krajský soud nemá důvod se odchýlovat (šlo o tvrzené nájemné za období let 2003-2006). Na tomto závěru setrval i v rozsudku z 28.5.2013, č.j. 19 Co 640/2012-258, poté, co rozhodující listinné důkazy zopakoval. S ohledem na právní kvalifikaci plnění nikoli z platné smlouvy, pak dopad námitky promlčení pokrývá nejen období roku 2003, o němž již bylo dříve rozhodnuto, ale také období roku 2014 a dobu do 19.2.2005 (šlo o dopad dvouleté subjektivní promlčecí doby nároků z bezdůvodného obohacení dle § 107 obč. zák.). Vedle toho odvolací soud uzavřel, že pokud závazek zajištěný smluvní pokutou platně nevznikl, nemohl vzniknout nárok na smluvní pokutu. Proto byl rozsudek okresního soudu potvrzen v zamítavém výroku o dalších 612.493,- Kč spolu s 12% smluvní pokutou z částky 540.000,- Kč od 1.1.2005 do zaplacení, z částky 540.000,- Kč od 1.1.2006 do zaplacení a z částky 540.000,- Kč od 1.1.2007 do zaplacení. Vedle toho krajský soud sdílel názor okresního soudu, že částku 540.000,- Kč nelze považovat za stranami akceptovatelný ekvivalent bezdůvodného obohacení za užívání věcí a zavázal okresní soud závazným právním názorem, dle něhož na podkladě zjištění, které věci žalovaný užíval v období od 19.2.2005 do 31.12.2006, určí podle zásad bezdůvodného obohacení výši žalobci náležející náhrady za užívání jednotlivých věcí, která by měla obecně odpovídat výši obvyklého nájemného. Okresnímu soudu dal s ohledem na délku řízení a obtížnost při zjištění nároku do úvahy i použití ust. § 136 o.s.ř.

V posledním ze svých rozhodnutí ze dne 24.9.2014 č.j. 19 Co 116/2014, jímž krajský soud zrušil rozsudek okresního soudu z 16.1.2014, č.j. 9 C 51/2007-334, vyslovil závěr, že dokazování ohledně existence vlastnického a nájemního práva k movitým věcem, které jsou předmětem tohoto sporu, nedoznalo změn a nadále se uplatní závěr, že dvěma kupními smlouvami ze dne 10.11.1997 prodala společnost FPOS s.r.o. společnosti IZOLMONT s.r.o. movité věci, které tvoří přílohu těchto smluv, a smlouvou o nájmu z 1.3.1998 uzavřenou mezi žalobcem jako nájemcem a společností IZOLMONT s.r.o. jako majitelem, přenechal IZOLMONT s.r.o. totožné movité věci do nájmu žalobci. Žalobce je tudíž aktivně legitimován domáhat se plnění za užívání věcí, pronajatých jím neplatnou smlouvou

žalovanému, ovšem za předpokladu, že je žalovaný užíval. Uložil okresnímu soudu, aby znovu posoudil, které věci žalovaný užíval v období od 19.2.2005 do 31.12.2006; na jejich základě vytvoří seznam věcí užívaných žalovaným a podle zásad bezdůvodného obohacení (§ 451 obč. zák.) určí výši žalobci náležející náhrady za užívání jednotlivých věcí, která by obecně měla odpovídat výši obvyklého nájemného. Určení jeho výše zadá znalci příslušného oboru a znalecký posudek vezme jako podklad pro stanovení výše nároku s případným použitím i ust. § 136 o.s.ř.

Okresní soud postupoval podle pokynů uvedených v usnesení Krajského soudu v Hradci Králové č.j. 19 Co 116/2014-359 ze dne 24.9.2014 a ustanovil znalce z oboru ekonomika, odvětví ceny a odhady výrobních strojů, zařízení a systémů Ing. Martina Bakeše a uložil mu, aby podal znalecký posudek na základě příloh ke kupním smlouvám ze dne 10.11.1997 založených na č.l. 59 a 61 spisu a na základě výpovědí shora uvedených svědků

1 (založeno na č.l. 84, 197 spisu),	1 (založeno na č.l. 183 spisu),
2 (založeno na č.l. 183 spisu),	1 (založeno na č.l. 184 spisu),
3 (založeno na č.l. 184 spisu),	(založeno na č.l. 184 spisu),
4 (založeno na č.l. 185 spisu),	, nar. (založeno na č.l. 185 spisu),
5 (založeno na č.l. 205 spisu),	(založeno na č.l. 185 spisu),
6 (založeno na č.l. 206 spisu),	(založeno na č.l. 205 spisu),
	(založeno na č.l. 206 spisu),

(založeno na č.l. 206 spisu) a na základě prohlídky v dílně žalovaného na adrese Trebovská 386, 562 Ústí nad Orlicí, ztotožnit umístěné stroje a zařízení s položkami uvedenými ve shora uvedených přílohách a stanovit u těchto věcí jednotlivě náhradu za jejich užívání, která by měla obecně odpovídat výši obvyklého nájemného za období od 19.2.2005 do 31.12.2006. V případě, že některé věci ze shora uvedených příloh nebude možno ztotožnit, znalec je vyloučí do seznamu neztotožnitelných věcí a k těmto věcem se jednotlivě vyjádří na základě svých zkušeností, zda jejich životnost byla evidentně kratší, než do roku 2005. Pokud by však u některých věcí byla životnost evidentně delší než do roku 2005, tak stanoví u těchto věcí jednotlivě náhradu za jejich užívání, která by měla obecně odpovídat výši obvyklého nájemného za období od 19.2.2005 do 31.12.2006. Dále znalci uložil, aby doplnil znalecký posudek a stanovil na základě svých zkušeností a odbornosti u níže uvedených věcí jednotlivě náhradu za jejich užívání, která by měla obecně odpovídat výši obvyklého nájemného za období od 19.2.2005 do 31.12.2006: rovinná bruska BPH 320A182435 (dle vyjádření žalovaného prodáno 2000), soustruh SV18RA (dle vyjádření žalovaného prodáno 2002), bruska 2UD/750 (dle vyjádření žalovaného prodáno 2001), bruska hrotová BUA 20 (dle vyjádření žalovaného sešrotováno 2003). Pokud by však u některé z těchto věcí byla životnost evidentně kratší než do roku 2005, znalec náhradu za její užívání, která by měla obecně odpovídat výši obvyklého nájemného za období od 19.2.2005 do 31.12.2006, nestanoví.

V podaném znaleckém posudku uvedený znalec převážnou část věcí vyloučil z důvodu, že byla jejich životnost evidentně kratší než do roku 2005 (jedná se především o položky typu nástroje, měřidla, ruční nářadí, ruční stroje, elektronika a výpočetní technika). Znalec má za to, že tyto věci byly plně amortizovány a v předmětném období už neměly žádnou hodnotu z hlediska případného nájemního vztahu. Znalec ztotožnil dva kovoobráběcí stroje a stanovil náhradu za jejich užívání, která obecně odpovídala výši obvyklého

nájemného za období od 19.2.2005 do 31.12.2006: pila strojní pásová zn. Pilous, typ ARG 230 plus 12.236,- Kč, soustruh hrotový univerzální S 32/1000 42.297,- Kč. V doplňku znaleckého posudku soud stejný znalec stanovil náhradu za užívání, která obecně odpovídala výši obvyklého nájemného za období od 19.2.2005 do 31.12.2006 u těchto strojů takto: bruska rovinná, typ BPH 320 A 37.196,- Kč, soustruh hrotový univerzální SV 18 RA 19.758,- Kč, bruska hrotová univerzální 2 Ud/750 9.544,- Kč a bruska hrotová univerzální BUA 20 7.894,- Kč. S drobnou výpočtovou korekcí, kterou okresní soud vyložil, tak nárok žalobce, který zůstal předmětem řízení okresní soud shledal opodstatněným do částky 127.266,- Kč a vzhledem k tomu, že tento nárok zčásti zanikl v době, kdy se s ním setkaly pohledávky žalovaného způsobilé k započtení v celkové výši 73.805,20 Kč (Smlouva o postoupení pohledávky u uzavřená dne 3.1.2014 mezi a jako postupitelem a žalovaným jako postupníkem ve výši 48.140,20 Kč, Smlouva o postoupení pohledávky u uzavřená dne 2.1.2014 mezi jako postupitelem a žalovaným jako postupníkem ve výši 9.255,- Kč, Smlouva o postoupení pohledávky uzavřená dne 3.1.2014 mezi STROJE-FELGR s.r.o. jako postupitelem a žalovaným jako postupníkem ve výši 16.410,- Kč, vše v přílohách spisu), žalobci přiznal plnění z titulu bezdůvodného obohacení žalovaného na jeho úkor ve výši 53.460,80 Kč. Co do částky 954.046,20 Kč pak žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ohledně námítky žalovaného o nedostatku aktivní legitimace žalobce krajský soud odkazuje na předchozí závěry odvolacího soudu. Konečně k neplatnosti právního úkonu učiněného obchodní společností (nejde o účastníky tohoto řízení), z něhož se námitka odvozuje, nebylo prováděno žádné dokazování a v tomto ohledu jde o nepřípustnou skutkovou novotu, o níž byli účastníci okresním soudem poučeni.

Pokud jde o zamítnutí důkazních návrhů žalobce okresním soudem, důvody vysvětlil již soud okresní. Krajský soud sdílí názor, že takové dokazování by nepřineslo nic nového, neboť takové důkazy by mohly mít opodstatnění, pokud by žalobce žaloval o bezdůvodné obohacení jako vlastník. Tak tomu v posuzovaném případě není, žaluje plnění, které mu ušlo dle skutkového vymezení v žalobě jako nájemci z přenechání do užívání jinému (z neplatné smlouvy). Proto jsou nepřipadné jeho výhrady, že by se mu mělo dostat něčeho z prodejní ceny, že i amortizovaná věc má svou hodnotu apod.

Okresním soudem ustanovený znalec v podaném posudku vysvětlil, že pouze ten movitý majetek, který je ke dni uzavření nájemního vztahu či v průběhu nájemního vztahu kompletní a provozuschopný a má odpovídající výrobní či provozní těsnost, může být předmětem nájmu. Pokud jeho technická hodnota klesne pod technickou hodnotu, která je minimální pro bezpečný a spolehlivý provoz, což představuje u posuzovaných předmětů 10%, neměl by být předmětem pronájmu, a pokud tomu tak je, neměl by být do výpočtu nájemného zahrnut. Z toho vycházelo jeho posouzení, že položky, které se mu zdařilo ztotožnit z provedených důkazů, typu nástroje, měřidla, ruční nářadí, ruční stroje a elektrotechnika a výpočetní technika byly v období od 19.2.2005 plně amortizovány a neměly žádnou hodnotu z hlediska nájemního vztahu. Seznam těchto věcí je uveden na stranách 26 až 29 posudku (č.l.380-395 spisu). Znalec proto ocenil z hlediska dosažitelného (obvyklého) nájmu jen ty stroje, které ztotožnil a jejich hodnota neklesla pod TH 10. Ty jsou pak oceněny v posudku a jeho doplnění s výše uvedeným závěrem. Okresnímu soudu nelze vytýkat, že se znaleckého posudku přidržel a současně, že nepřikročil k posouzení výše nároku za užití ust. § 136 o.s.ř. Toto ustanovení umožňuje sice stanovit výši nároků, které by jinak bylo lze stanovit jen

s nepoměrnými obtížemi nebo vůbec, dle úvahy soudu, ovšem nemůže jít o volnou úvahu nepodléhající hodnocení. Základem takové úvahy totiž musí být zjištění takových skutečností, které soudu umožní založit úvahu na určitém kvantitativním posouzení základních souvislostí. Základem takové úvahy může být např. již odvolacím soudem naznačené řešení, že se soud přidrží při stanovení výše obvyklého nájmu platby nájemného, která by byla plněním na základě předložené (neplatné) smlouvy. Pokud se vyloučí extrémní řešení, že bude použita výše nájemného dle nájemní smlouvy mezi IZOLMONT s.r.o. a žalobcem (1.000,- Kč ročně z důvodů žalobcem vysvětlených) a při neprokázání ztotožnitelné platby z titulu neplatné smlouvy, podklad pro takový postup okresní soud neměl a žalobce mu to nedůvodně vytýká. Jeho výhrady a návrhy pak vycházejí z postoje, že každá věc má svou hodnotu i odepsaná. Tomu by bylo lze přisvědčit, avšak jen pokud jde o cenu kupní konkrétní použité věci ve prospěch vlastníka, nikoli z titulu hodnoty, kterou mohl docílit nájemce při přenechání pronajaté věci do užívání jinému (podnájem). Takového plnění se žalobce, jak již bylo uvedeno, v rámci předmětu řízení vymezeného skutkovými tvrzeními a žalobním petitem, nedomáhá a změna žaloby v odvolacím řízení již možná není.

Pokud žalovaný dovozoval jen z výrobního štítku jednoho stroje, že nemohl být předmětem převodu dle kupních smluv z roku 1997 a ty že jsou z tohoto důvodu neplatné, pak takový závěr jen na tomto podkladě vyslovit nelze. Při komplikovaných vzájemných vztazích personálně propojených účastníků a jimi založených či vedených firem jistě není vyloučeno i jiné řešení (např. nahrazení zničeného či prodaného stroje stejným typem apod.). Bez toho, aby odvolací soud sám konkrétní důkaz, pokud by se chtěl odchýlit od skutkových zjištění soudu okresního či je doplnit, provedl, je naznačený postup vyloučen. Konkrétní důkazní návrh v tomto směru kromě „prověření kupních smluv“ (jimiž byl důkaz veden) žalovaný ani neučinil. Připomenout je nutno i opakovaná dřívější poučení okresního soudu o zákazu skutkových novot v odvolacím řízení, které se nadále uplatní (např. poučení 22.1.2009; poučení dne 10.5.2012, po němž žádné důkazy účastníci nenavrhli a následně doplnění dokazování odvolacím soudem bylo otevřeno jen k zjištění předmětu podnájmu a výše podnájmu (obvyklé nájemné).

Krajský soud proto věcně správný rozsudek okresního soudu ve výrocích I. a II. potvrdil (§ 219 o.s.ř.).

Nákladový výrok napadeného rozsudku pak z dále uvedených důvodů změnil (§ 220 o.s.ř.).

Pokud jde o náklady řízení před okresním soudem a odvolacím soudem, krajský soud zastává názor, že v posuzovaném případě jsou dány důvody pro aplikaci ust. § 150 o.s.ř.

Podle ust. § 150 o.s.ř. jsou-li tu důvody zvláštního zřetele hodné, soud výjimečně náhradu nákladů řízení zcela nebo zčásti nepřiznává. Podle judikatury tento postup, tedy k odepření práva na náhradu nákladů řízení ve výsledku jen z malé části neúspěšnému žalovanému (§ 142 odst. 3 o.s.ř.), nastupuje tehdy, je-li v řízení zjištěna a prokázána existence důvodů hodných zvláštního zřetele, pro které nelze přiznat zčásti nebo zcela náhradu nákladů řízení tomu, komu náleží dle § 142, 143, 146, 147 a 148. Tyto okolnosti je nutno v rámci sporného soudního řízení vnímat komplexně ve vztahu k celému řízení, zvážit poměry obou procesních stran, umožnit jim, aby se k případné možnosti aplikace § 150 mohly před vydáním rozhodnutí vyjádřit (II. ÚS 828/06, III. ÚS 3299/09, II. ÚS 2658/10. Uvedené ustanovení neslouží ke zmírňování či odstranění majetkových rozdílů mezi stranami

(I. ÚS 2862/07), má sloužit k dosažení spravedlnosti, pokud jde o vedení soudního řízení a jeho výsledek (II. ÚS 237/05, případně NS 29 Cdo 2438/2013). Ústavní soud v rozhodnutí sp. zn. II. ÚS 3015/09 vyslovil, že uvedené ustanovení slouží k řešení situace, v níž je nespravedlivé, aby ten, kdo důvodně hájil svá porušená nebo ohrožená práva nebo právem chráněné zájmy, obdržel náhradu nákladů, které při této činnosti účelně vynaložil. Rozhodnutí, v souladu s nímž si ten, kdo v řízení uspěl, také ponese sám své náklady, se proto bude spravedlivým jevit především s ohledem na existenci okolností souvisejících s předprocesním stádiem sporu, s chováním účastníků v tomto stadiu, s okolnostmi uplatnění nároku apod. (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 5. listopadu 2008 sp. zn. I. ÚS 2862/07).

Žalobce v průběhu řízení navrhl s ohledem na okolnosti případu aplikaci ust. § 150 o.s.ř. (viz např. odvolání), výrok o nákladech řízení měl za nespravedlivý. Žalovaný tedy věděl, že využití moderační oprávnění soudu je navrhováno. Odvolací soud proto má za to, že možnost vyjádřit se k možné aplikaci ust. § 150 o.s.ř. na daný případ žalovaný měl a tedy v tomto směru nemůže považovat postup odvolacího soudu za překvapivý. Odvolací soud v intencích ustálené judikatury přihlédl k situaci žalobce, který je osvobozen od soudních poplatků, naproti tomu se z obsahu spisu se nepodává ničeho, co by svědčilo o sociálně nepříznivém dopadu tohoto rozhodnutí do poměrů žalovaného jako právnické osoby. Finanční transakce hrazené žalovaným, jak jsou dokumentovány v obsahu spisu, pak svědčí spíše o dobré podnikatelské kondici. Dalším hlediskem, které krajský soud zvažoval je předprocesní stádium sporu, tedy okolnosti, které uplatnění žalobního nároku předcházely. Zde je nutno především zmínit, že žalovaný uzavřel se žalobcem smlouvu o nájmu 1.3.1998 a o tam sjednaný závazek žalovaného se žalobní nárok opíral. V odporu proti vydanému platebnímu rozkazu (podání na č.l. 39 spisu) žalovaný uvedl, že ... „v případě smlouvy o nájmu ze dne 1.3.1998 se jednalo o akt, který nebyl smluvními stranami myšlen vážně. Jednalo se o smlouvu uzavřenou jen „na oko“, která měla žalobci zlepšit výkaznictví v oblasti příjmů v souvislosti s jednáním s bankami. ... smlouva byla uzavřena daleko později, byla antidatována...předmětná smlouva není založena v účetnictví žalovaného a o platbách nájemného není účtováno.. Pro etapu po zahájení řízení lze zvýraznit, že žalovaný argumentoval, že smlouva bez specifikace předmětu nájmu je neurčitá...že předmět nájmu nebyl nikdy dohodnut ani předán, smlouva neměla žádnou přílohu a byla vyhotovována daleko později a z jiných důvodů..(např. vyjádření na čl. 67 spisu). Z výslechu Ladislava Pražáka, jakož i z výpisů z obchodního rejstříku zainteresovaných společností, je patrné, že žalobce a jeho bratr Miroslav (statutární zástupce žalovaného) si domlouvali vše ohledně nájmu mezi sebou a naznačují neprůhlednost vztahů mezi IZOLMONTÉM s.r.o., žalobcem a žalovaným ohledně vzájemné fakturace za obchodní transakce, jakož i to že nějaké peníze do nákupu strojů samotný žalobce vložil. Žalovaný pak určité prostředky žalobci zaplatil, nebylo však spolehlivě prokázáno, že by se jednalo o platbu závazku z předložené nájemní smlouvy. Odvolací soud přihlíží rovněž k návrhu na smírné řešení, k němuž nakonec nedošlo (viz e-mail z 4.4.2008 v přílohách spisu), kdy žalovaný nabízel žalobci, že věci od nichž je odvozováno nájemné, zůstanou klientovi (žalovanému), žalobci bude uhrazeno 700.000,- Kč ve splátkách po 100.000,- Kč měsíčně a každý z účastníků si ponese náklady řízení ze svého. Řízení pak bylo významně poznamenáno vývojem špatných vztahů mezi žalobcem a jeho bratrem, jak je dokumentováno např. i v trestním oznámení na č.l. 315 spisu.

Krajský soud proto uzavírá, že osoba, která uzavírá smlouvy na oko, antedatované, za jiným než sledovaným účelem, které zjevně nehodlala plnit, daný spor již v předprocesním

stadiu podstatným způsobem založila a na délce a vzniku s tím spojených nákladů řízení se velkou měrou podílela. Pokud se uzavírají smlouvy na oko nebo neurčité, ať již pro možnosti různého výkladu a zamlžení skutečného účelu a za ním skrytých právních vztahů, ačkoli oba účastníci jako příslušníci podnikatelského stavu by se měli chovat poctivě (jako fyzické či osoby řídící právnické osoby), vede to k dlouhotrvajícím a „drahým“ sporům. Okolnost, že vedle přisudku žalovaný nabízel v jisté fázi sporu zaplacení 700.000,- Kč, vede soud k úvaze, že uvažovaná úspěšnost by se pohybovala v rozsahu cca ½ a i posouzeno dle úspěchu v řízení, by účastníci nesli náklady řízení ze svého. Proto se odvolacímu soudu jeví spravedlivé, aby za daných okolností bylo žalovanému odepráno právo na náhradu nákladů řízení dle § 150 o.s.ř., a to jak pro chování v předprocesním stadiu sporu, tak i dle okolností v průběhu řízení, jak byly stručně shrnuty, to vše s přihlédnutím k poměrům účastníků. Uvedené závěry krajský soud vztáhnul jak pro řízení před okresním soudem (zahrnující průběh řízení do posledního rozhodnutí odvolacího soudu), tak i pro řízení odvolací (§ 224 o.s.ř.).

Ve smyslu ust. § 148 odst. 1 o.s.ř. uložil podle výsledku řízení, jímž se rozumí způsob, jakým bylo tomu kterému z účastníků uloženo hradit náklady řízení druhému z účastníků. Znamená to tedy, že nebylo-li právo na náhradu nákladů řízení přiznáno žádnému z účastníků, oba by měli nahradit státu vynaložené náklady rovným dílem. Vzhledem k tomu, že žalobce byl osvobozen od placení soudních poplatků, nelze mu dle § 148 odst. 1 o.s.ř. tuto povinnost uložit. Žalovaný pak nahradí státu polovinu nákladů svědeckého a znalečného, představující částku (svědecké 414,- Kč, znalečné 22.109,- Kč a 13.255,- Kč, celkem 35.778,- Kč) 17.889,- Kč. Protože při vyhlášení se krajský soud dopustil v tomto vedlejší výroku zjevné nesprávnosti v součtu i v tom, že náklady státu nelze žalobci uložit pro osvobození od soudního poplatku a opomněl rozhodnout (stejně jako soud okresní), že se státu právo na náhradu ½ vyplacených nákladů nepřiznává, učinil tak k vedlejšímu výroku opravným a doplňujícím usnesením z 10.4.2017, č.j. 18 Co 486/2016-499, jež je již do výroku IV. tohoto rozsudku zapracováno.

Krajský soud pak připomíná okresnímu soudu, že k opravě zjevné nesprávnosti v záhlaví svého rozsudku v označení žalovaného, když označil předchůdce žalovaného, vydá po vrácení spisu opravné usnesení, které stranám doručí spolu s tímto rozsudkem.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání do dvou měsíců od jeho doručení u Okresního soudu v Ústí nad Orlicí, a to jen z důvodů uvedených v ust. § 237 o.s.ř. O přípustnosti a důvodnosti dovolání rozhoduje Nejvyšší soud ČR se sídlem v Brně.

V Pardubicích dne 3. dubna 2017

Mgr. Miloš Zdražil v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Fifková

Okresní soud Ústí nad Orlicí
datovou schránkou

V Praze dne 19. října 2017

**Věc: Žádost o poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 sb., o svobodném
přístupu k informacím**

Žadatel: e-Lectum, s.r.o.
IČ: 246 57 212
se sídlem Dušní 8/11, Praha 1, 110 00

Adresa pro doručení dokumentů: judikat@post.cz

Na základě zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „zákon“) Vás žádáme o poskytnutí kopie následujícího rozhodnutí nadepsaného soudu:

Ze spisu vedeného u nadepsaného soudu pod sp. zn. **9 C 51/ 2007**

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 3. 4. 2017
vydané pod sp. zn. **9 C 51/ 2007**

Prosíme o zaslání požadovaného dokumentu na uvedenou adresu pro doručení dokumentů: judikat@post.cz

Výrok a odůvodnění uvedeného rozhodnutí jsou pro naše potřeby velmi důležité. Jsme si vědomi omezení, která vyplývají z příslušných právních předpisů o ochraně osobních údajů. Nicméně vzhledem ke stávající judikatuře vztahující se na poskytování informací žádáme, aby obsah předmětných rozhodnutí nebyl anonymizován ohledně jmen soudců, právních zástupců a jmen a příjmení účastníků, neboť se jedná o informace, jež nám pomáhají zatřídit získaná rozhodnutí pro judikatorní potřeby.

Současně si dovoluujeme požádat, aby rozsudek byl označen údajem, kdy nabyl právní moci.

e-Lectum, s.r.o.
Mgr. Martina Svobodová
jednatel společnosti